

Gerçek ve makbuz

İşte gerçek budur.

Takım elbiseli, kravatlı bir gerçek değil; televizyona ağır müzik eşliğinde çıkanlardan değil. Benimki ayakkabıları yıpranmış, nefesi kesik, elinde bir mektubu sıkıca tutan bir gerçek. Sıradan sokaklarda yürümüş, sıradan zarfların içinde, damgalar, adresler ve kapalı gişeler arasında dolaşmış bir gerçek.

Mektup Papa'ya teslim edildi.

Ve burada kanıttan başka eklenecek bir şey yok. Teslim makbuzu orada duruyor, sessiz ve kesin; bağırmaya ihtiyacı olmayan şeyler nasıl dururlarsa öyle. Mektubun ulaştığını söylüyor. Birinin onu teslim aldığını söylüyor. O andan itibaren kimsenin, hiç gönderilmemiş gibi davranamayacağını söylüyor.

Makbuz yalnızca bir kâğıt parçası değildir. Kayıtsızlığa karşı küçük bir hükümdür. Şüpheyi gerçeklikten ayıran belgedir. Önce bir mektup vardı. Sonra, adresine ulaşmış bir mektup var.

Bu yüzden onu dünyaya gösteriyorum.

Kibirden değil. Gürültü çıkarmak için değil. Bir jesti madalyaya çevirmek için değil. Gösteriyorum, çünkü bazı gerçekler bir çekmecede kapalı kalırsa neredeyse yalana dönüşür. Ve bu hikâyenin başkaları tarafından, çarpıtılarak, geçici bir söylentiye ya da unutulacak bir tuhafliğa indirgenerek anlatılmasını istemiyorum.

Mektup benden yola çıktı, ama artık yalnızca bana ait değil. Mesafeyi aştı, muhatabına ulaştı ve bir iz bıraktı. Somut, doğrulanabilir, omuz silkerek silinmesi imkânsız bir iz.

Öyleyse dünya bilsin ki yazdım.

Dünya bilsin ki mektup teslim edildi.

Dünya bilsin ki gerçek bazen borazanlarla gelmez. Bir zarfın içinde gelir. Usulca kapıyı çalar. Bir makbuzla kaydedilir. Ve sonra orada kalır, herkesin gözü önünde, birinin onu okuma cesaretini göstermesini bekleyerek.

Bu benim dünyaya bildirimimdir: Papa'ya yazılan mektup teslim edildi. Ve onunla birlikte, hiçbir şey olmamış gibi davranmama sorumluluğu da geldi.

Makbuz az konuşur.

Ama her şeyi söyler.

Ferdinando